Judicar

Per PepMaria el dc., 31/05/2017 - 09:00

En Fran, un jove pare de família català, estava a la regió de Bengala (NE de l'Índia) on supervisa l'ONG "La casa de les nenes". Un dia, en ple carrer, va presenciar atònit com una dona donava el seu fill acabat de néixer a uns homes, que li pagaven un feix de bitllets. En Fran no es va poder estar de dir a la dona, en anglès: "Què estàs fent?". Ella, que no parlava anglès, se'l va mirar, li va ensenyar els diners, va senyalar sis nens i nenes a prop seu i es va posar els dits tancats de la mà a la boca. En Fran va callar, comprenent el missatge sense paraules: "Amb aquest diners podré alimentar els meus altres sis fills".A en Fran – un entusiasta i devot de Santa (Mare) Teresa de Calcuta – li va venir al cap la frase evangèlica "No judiqueu, i no sereu judicats" (Mt 7, 1). Per això es va quedar amb la paraula a la boca davant d'aquella dona pobra.
Tal vegada judicar persones és una subtil, gairebé inconscient, manera de treure'ns de sobre la responsabilitat envers elles. D'exorcitzar una crida interior, fonamental, pre-reflexiva i autèntica, a assumir la nostra responsabilitat d'ajudar la gent.
El judici pot convertir-se en una operació reflexiva que construeix un mur entre mi i la gent a qui sóc cridat a ajudar. Busquem raons que són maons per separar-nos de la crida fonamental a ajudar el qui està necessitat. Però la resposta a aquesta crida no són paraules ni raons: són accions. Ho diu ras i curt el Pare Opeka, un argentí missioner a Madagascar:
"[A l'abocador d'Antananarivo] vaig veure, tot just arribar-hi, nens de tres, quatre anyets barallant-se amb els gossos i les bèsties per un tros d'escombraries podrides. I vaig plorar. En aquell moment em vaig quedar sense dret a parlar; només tenia dret a actuar. Aquella nit em vaig agenollar al meu llit i vaig demanar a Déu que féssim alguna cosa per aquells nens". (*La Vanguardia* 3/12/2016, p.68)
Aquesta crida és tan fonamental que es manté més enllà de tot judici: no es tracta de culpabilitzar la mare índia ni que en Fran es culpabilitzi de no fer prou.
Es tracta de mirar de cara els qui sofreixen.
I plorar.
I callar.
I actuar.
I agenollar-se per recuperar l'esperança.
I pagar el preu d'actuar: en Fran ha tornat diverses vegades de Bengala amb problemes de salut.
I finalment, raonar. Posar la raó al servei de la responsabilitat: buscar formes més eficaces d'ajudar, de fer un món millor.
.....
"Que jo pugui ser la medecina i el metge per al malalt! Que jo sigui el seu infermer fins que les seves malalties mai no tornin! Que amb una pluja de menjar i beguda pugui vèncer les afliccions del famolenc i l'assedegat! Que jo esdevingui menjar i beguda en temps de fam i sequera!
Que jo sigui un tresor inesgotable per al desposseït! Que em mantingui al seu costat amb formes diverses d'ajut.
Pel bé d'aconseguir el benefici de tots els éssers que senten, lliuro el meu cos, les meves fruïcions i totes les meves virtuts..."
Santideva *La marxa cap a la llum* III, 7-10.

Llavors Jahvè va preguntar a Caín: 'On és el teu germà Abel?' Ell va respondre: 'No ho sé. Que potser sóc el guardià del meu germà?'" (Gn 4, 9)

"Només el somriure de Déu coneix la profunditat de les vides humanes." Jean-Pierre **Jossua**
.....
· Quins judicis acostumo a interposar entre la meva responsabilitat i els problemes del món?
· Quines situacions humanes em deixen sense paraules?
· Com recupero l'esperança quan sembla que les forces m'abandonen?
· Com construeixo raonaments al servei de la responsabilitat?